

המדריך

למהפכן
הציוני

אסטרצו
* FIELD STRATEGY

המהפכן הציוני

כתב פעם המנהיג הציוני שמריהו לוי "קל יותר להוציא את ישראל מהגלות - מלהוציא את הגלות מישראל", שכן הגלות אינה רק מקום גיאוגרפי, אלא גם קיבעון מחשבתי.

מכאן שתפקידו העיקרי של המהפכן הציוני בימינו, אינו שונה באופן מהותי מזה של אבותיו. גם עליו מוטלת המשימה ההיסטורית להלך בקרב מחנה ישראל ולעורר השראה יהודית לאומית שבזכותה יוגשם החזון הציוני.

חשוב לומר, ההתעוררות הלאומית בה עסקין אינה מוגבלת לתחום אחד. אבשלום פיינברג, שרה אהרונוסון ואלכסנדר זייד, הגנו על היישוב

בעבר תפקידו העיקרי של המהפכן הציוני, היה לעורר מחדש את התודעה הלאומית בקרב יהדות הגולה - לשם שיבת ציון ומימוש הצו "חדש ימינו נקדם". עזרה ונחמיה עשו זאת בבבל ומבשרי הציונות, בעת החדשה, פסעו באותה הדרך. מהרב קלישר דרך משה הס, פיינסקר, מקס נורדאו, ועד בנימין זאב הרצל. המהפכנים הציוניים לדורותיהם יצקו אל החברה הישראלית, תוכן לאומי ככלי המיועד להגשים את חזון הנביאים בדבר תקומתה המחודשת של ריבונות יהודית-ממלכתית בארץ ישראל.

מתוך אמונה בזכות העם היהודי להגן על עצמו במולדתו. יוסף ברץ ייסד את דגניה- הקיבוץ הראשון. יהושע חנקין גאל אדמות, אליעזר בן יהודה חיים נחמן ביאליק החיו שפה. חיים ויצמן והרצל פעלו במישור הדיפלומטי. ש"י עגנון, יח ברנר, אצ"ג ורחל פעלו במישור התרבותי. כל אלו הובילו מהפכות.

אך הקמת המדינה היהודית בארץ ישראל הינה רק חלק מהחזון הציוני. העיקר עוד לפנינו. משימות ואתגרים ציוניים עומדים לפנינו במגוון רחב של תחומים: פוליטיקה, חינוך, כלכלה, משפט, תרבות ועוד...

במרוץ השליחים
הישראלי-היסטורי,
הלפיד הועבר כעת אליך.

זהו הזמן שלך
לחדש ימינו נקדם.

ההפסקן הציוני והאנטי ציונות

בשנים האחרונות תפיסות אנטי-ציוניות החלו להבאיש את עולם האקדמיה, מערכת המשפט, התקשורת והתרבות בישראל.

התרעלה נעטפת לרוב בנימוקים נאורים לכאורה, אך הלכה למעשה, מדובר בזרם אנטי-ליברלי מיסודו הפועל לא רק נגד החלטת האו"ם מכ"ט בנובמבר 1947, המכירה בזכות העם היהודי לכונן מדינה ריבונית בארצו, אלא אף חותר לבטל את המדינה הדמוקרטית היחידה במזה"ת ועל חורבותיה הוא מבקש להקים מדינה ערבית נוספת. מבחן המציאות מוכיח שמדינה זו תהא דומה לכל שאר

המדינות הערביות השכנות לה, כלומר מדינה דיקטטורית, אכזרית, רודפת נשים, מיעוטים, בעלי נטיות חרדימיניות ובעלי מחשבה חופשית.

כציוני - עליך לדחות אפשרות זו על הסף. כליברל עליך להגן על הערכים הדמוקרטים בציון, וכציוני עליך להגן על המערכות המשמרות את קיומו של הבית היהודי-לאומי בארץ ישראל.

המשימה שלך היא לא להתקרנף. לזעוק כשהמלך עירום ובעיקר לא לפחד כלל.

אם נתקלת במרצה שמנצל את הקתדרה שלו להטפה אנטי-ציונית, שלח תלונה על כך לנשיא האוניברסיטה, תחתים עצומות

ותעודד את חבריך לעשות כן. בחן היטב את תכני הלימוד ואל תקבלם כמובנים מאליהם. **אל תירתע מלדרוש פלורליזם אקדמי.** כתוב מאמרי ביקורת נוקבים נגד מגמות פוסט ציוניות בתקשורת, בתרבות, במערכת המשפט. תילחם בבורות המכוונת שיוצרים הפוסט והאנטי ציוניים באמצעות הפצת ידע. תילחם באדישות והעיקר - אל תשתוק כשכולם סביבך שותקים. שנה את הנורמה.

החברה הישראלית מסתכלת עליך ומזהה בך את הניצוץ המהפכני אשר הקים את המדינה. היא שואבת מאנשים כמוך תקווה, כי היא מבינה שיש בתוכה אנשים שלא הולכים לתת לעסק הזה ליפול.

אתה מעורר השראה.
נהג בהתאם.

ההפסד האיוני הערבים ה"פלסטינים"

שיבת היהודים לארצם הינה תופעה מדהימה לכל הדעות. לא נודע עוד עם בהיסטוריה שלאחר אלפי שנים שבהן היה מפוזר בין העמים, קרם עור וגידים ושב אל מולדתו המקורית. במעשה זה של קיבוץ גלויות טמון גם צדק היסטורי. שכן היהודים לא נטשו את מולדתם תוך חיפוש אחר מקורות מזון ופרנסה, העם היהודי גורש לאחר שהובס במרד נגד הרומאים, בגולה הוא מעולם לא שכח מנין בא, ובזכות הזיכרון שב הביתה - **שיבה צודקת**.

על אף שהארץ הייתה ריקה ובלתי מפותחת ברובה, התנגדו

הערבים בכל תוקף לשיבת ציון המתחדשת. היהודים הושיטו שוב ושוב את ידם לשלום, אולם נענו דרך קבע בהתקפות רצחניות. אחר מאורעות תרפ"ט אפילו ארתור רופין, ממקימי "ברית שלום" הדוגלת בדרך קיום, אמר בייאוש: "מה שנוכל לקבל (מידי הערבים) אינו דרוש לנו ומה שדרוש לנו - לא נוכל לקבל". עם זאת, התקווה היהודית לשלום נותרה בעינה. דוד בן גוריון, קרא בהכרזת המדינה לשלום בין העמים, זאת בשלהי מלחמת השמד שהוכרזה עלינו על ידי הערבים. מגמה זאת לא השתנתה ולא תשתנה.

לזכותם של הערבים יאמר כי התנגדותם הנחרצת למדינת היהודים תמיד בוטאה באופן

גלוי. ג'מאל אל חוסייני הבטיח לאחר החלטת האו"ם בכ"ט בנובמבר 1947 כי "פלסטיין תתמלא באש ובדם אם היהודים יקבלו חלק ממנה". עם יסוד ה"ארגון לשחרור פלסטיין" (אש"ף), שלוש שנים לפני מלחמת ששת הימים, נכתב באמנתו כי "המאבק המזוין הוא הדרך היחידה לשחרור פלסטיין". לא מזמן הסבירה חנין זועבי בראיון טלוויזיוני כי "ליהודים אין זכות לחיות בביטחון".

היות ובעדה הקרב גילו הערבים נחיתות, עברה המערכה לשדה ההסברתי. באמצעות תעמולה מנסים הערבים (בעזרת שותפים יהודים) ליצור רגשות אשם בקרב מחנה ישראל ולערער אצלו את האמונה בצדקת הדרך.

כאן אתה - הציוני, נכנס לתמונה.

מול השקרים שמפיצים "פלסטינים" בישראל בדבר מלחמת העצמאות, הפליטים, נכבה (חרטא), שקר האפרטהייד וכדומה - **הילחם באמצעות הידע והאמת**. תיזום הרצאות וימי עיון. תעורר שיח, תרצה בעצמך. קהל היעד שלך הוא האזרח הישראלי, שכן גם התעמולה ה"פלסטינית" בישראל מכוונת אליו. תעורר את האמונה בצדקת הדרך של החברה הישראלית בעצמה. כי אין צודק ממנה.

אתה תנצח - כי האמת חזקה יותר מן השקר.

ההתפכחן הליני והמיעוטים הלוקחים חלק בנטל

חלק ניכר מבני המיעוטים החיים בישראל בחרו לקשור את גורלם בגורל המדינה היהודית. דרוזים, צ'רקסים, בדואים ואחרים, לוחמים כתף אל כתף לצד היהודים במיטב מבצעי צה"ל החשובים ביותר. דם אינו מובדל מדם. עלינו להוקיר שותפות זו.

הוקרה, נובעת לא פעם מתוך הכרה. לכן אסוף את חבריך, את משפחתך וסע לבקר ביד לבנים הדרוזי בעוספיה ובאנדרדת הלוחם הבדואי בצומת המוביל. עודד אגודות סטודנטים וקבוצות מטיילים לארגן לשם טיולים מסודרים.

המהפכן הציוני והתרבות הישראלית

תרבות היא נדבך חשוב בכל חברה. היא משקפת הלכי רוח ונורמות, היא יוצרת תודעה ואורח חיים. היא מעצבת דור. כאדם ציוני וערכי, בוודאי צפית לא פעם בתכניות הבישול והריאלטי ותהית לעצמך האם אכילת שרימפסים בפרויים-טיים אכן משקפת את החזון העתיק של כינון מדינה יהודית בארץ ישראל.

האין זה טעם לפגם ששחקן קולנוע ליגה ב' שהשתמט משירות צבאי נתפס כגיבור תרבות, או שעיריית מסבסדות תערובות רחוב המציגות את חיילי צה"ל כפושעי

מלחמה? ומה לגבי קרנות סיוע המממנות הפקת סרטים אנטי ציוניים? וכן הצגות תאטרון אנטי-ציוניות?

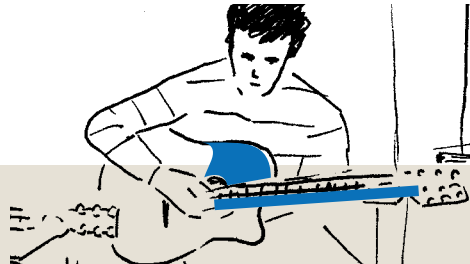
כמהפכן ציוני זכור כי המטרה שלך אינה לנטרל את התופעות הללו, שכן כל חופש ביטוי הוא טוב ורצוי. אך כאן אתה נכנס לתמונה. והתפקיד שלך הוא להשמיע קול שפוי.

קח יוזמה ותהיה יצירת: שורר שירים, כתוב ספרים, מחזות ותסריטים. הלחן שירים. ספר את הסיפור של בר כוכבא, של אבא קובנר, של רועי קליין, של עם ישראל. אם אינך אמן, הבא אמנים. ארגן תערובות רחוב של ציורים או צילומים. תיזום צעדות, טיולים, ירידים. אתה

חייב להבין שכולם ממתנים לך - למהפכן שירים על נס את התרבות הציונית עליה מושתתים חיינו.

הכי חשוב שתבצע. אל תשב על הגדר, כי גם נכה צפוף שם והחברה בה משעממת וחד-גונית.

אתה הרי איש של עשייה.

ההפכך הציוני ומערכת החינוך

מערכת החינוך טעונה שיפור יסודי וזוהי עובדה. ציוני הבגרות על הפנים, תופעת האלימות גוברת, ושתיית אלכוהול בקרב קטינים הפכה למכת מדינה.

רבות התיאוריות המנסות להסביר תופעות אלו. אך אנו נצמד לעובדות: כמעט שאין מעבירים בבתי הספר תכנים ערכיים ולא מקנים לבני הנוער שום תחושת שליחות הנובעת מן התרבות הישראלית שאליה נולדו. במקום להקנות ערכים אלו מטיפים למצוינות והישגיות.

לא פלא ששוררת מבוכה ובלבול בקרב הנוער. אדם זקוק למשמעות כדי לשאוף

ל"מצוינות", שכן זו אינה תכונה שיכולה לנבוע מריק.

ספורים התלמידים אשר קראו אי פעם דף של יוסף חיים ברנר, או שמעו על אומץ לבו של יוסף לישנסקי. מגש הכסף של אלתרמן איננו נלמד עוד. ישראל מבוססת על יסודות הציונות, אך מערכת החינוך מתנערת מאבותיה. הזהיר מכך כצנלסון: "דור שאינו מכיר את אביו, אינו מכיר את עצמו... אנו [הציונים] מטפחים את השכחה... קוצר זיכרון מחפיר... של האינטליגנציה הישראלית, לנכסיה התרבותיים, לאישיה, לשרידיה."

**כמהפכך ציוני ודאי בוער בכ
לעשות מעשה. השאלה היא -
למה אתה מחכה?**

צור קשר עם מנהל בית הספר שלך (בין אם סיימת ללמוד, ובין אם אתה תלמיד כעת) ובקש ממנו לעבור בין הכיתות בשיעורי חברה כדי להרצות על אבות הציונות, על המחותרות, או על ערכי צה"ל. תגיש לו את ההרצאות מראש כדי להקל עליו את אישור הרעיון. יהיה קל לשכנעו שכן גם הוא לבטח מבין שאין מספיק דגש בימינו על הקניית ערכים, והדבר פוגע בחברה כולה.

תיזום התנדבויות - קח כיתה לבית יד לבנים הקרוב לשם מבצע ניקיונות, ועם כיתה אחרת בצע ביקורים אצל ניצולי שואה. צור קשר עם מורים ובקש מהם לרשום תכניות לשיפור מערכת החינוך. תחתים על המסמך

1000 מורים נוספים ו-1000 הורים ושלח את המסמך לשר החינוך. תחתים אלפי תלמידים בקריאה להכנסת שיעורי ציונות לתכנית הלימודים ועוד ועוד...

השמים הם הגבול.
תהיה יצירתי.

המהפכן הציוני השירדות בצה"ל או בשירות לאומי

האגדה מספרת כי לפני שנים רבות שלושה בנאים בנו קיר. באחד הימים נעמד לידם אדם לבוש סחבות ושאל לפשר מעשיהם. השיב הבנאי הראשון, "אנו מניחים לבנה אחת על השניה." השיב הבנאי שליידו "אנו בונים בית". הבנאי השלישי והצעיר ביניהם השיב בגאווה "אנחנו בונים את בית המקדש". שלושתם עשו את אותה פעולה, אך רק הצעיר התחבר לשליחות והחזון.

נבהיר: אמנם שירות קרבי בשייטת עשוי לממש את החזון הציוני ביתר שאת, אך שאלתו הראשונה של המהפכן הציוני

אינה "כמה קרבי אני יכול להיות?", אלא "כיצד אני יכול למצות את כישורי למען הכלל, בכל תפקיד המוטל עלי."

טרומפלדור למשל, סרן בצבא הרוסי, זכה לעיטור הגבורה הגבוה ביותר מכל יהודי שלחם אי פעם בשירות הצאר. במלחמת העולם הראשונה הצטרף לצבא הבריטי והותר לו להקים גדוד יהודי, בתנאי שיהיה הגדוד - בלתי קרבי. כך הוקם "גדוד הפרדות הציוני". על פניו ניתן היה לומר כי ייעודו של הגדוד קטן ממידותיו של גיבור עטור אותות גבורה. אך טרומפלדור מנגד, דווקא זיהה את הפוטנציאל ההיסטורי הגלום בגדוד ככלי ליצירת תודעה ציונית. הגדוד ציין

את כ' בתמוז (יום מותו של הרצל) במסדרים צבאיים, שר "התקווה" לפני יציאה למבצעים חשובים ובעיקר יצר הגדוד דיון נוקב על אומץ לבו של העם היהודי, הן בקרב הבריטים והן בקרב קהילות ישראל.

יפה תיאר סרג'נט בריטי שראה פעם את תפקודו של הגדוד תחת אתר: "מזדרים הם הציונים: בשעה שהכול מתכופפים מחשש לכדורים, הרי אלו הולכים כאילו לא כלום."

כמהפכן ציוני שאף לשירות משמעותי. אך את המשמעות הציונית צוד בכל תפקיד אשר יוצע לך.

נשם שהבנאי הצעיר ראה עצמו בונה את בית המקדש, כך המהפכן הציוני בשירותו הצבאי או הלאומי, רואה בכל תפקיד המוטל עליו זכות, שכן הוא לוקח חלק בתפקיד ההיסטורי של הגנה על העם היהודי ומדינת ישראל.

ההפכך הציני ואהבת הארץ

עם ישראל מחובר לארצו בקשר רוחני עתיק יומין. לאחר הגלות השנייה שורייך הקשר הזה באמצעות שבועת החתן **"אם אשכחך ירושלים, תשכח ימיני..."** וכך ברגע המרגש והאישי ביותר של מעמד החתונה, מצווים בני הזוג לזכור שהם לא לבד ושהם חלק מעם. זיכרון ירושלים בלב החתונה מצביע על המציאות השבורה אותה יש לתקן; הוא מזכיר לבני הזוג המקימים בית בישראל, את חלקת הארץ הקטנה והיקרה ממנה צומח החזון. **אין עוד עם בהיסטוריה האנושית שבחר להתנות את ברית הזוגיות של בניו**

בשבועה לזכור טריטוריה. אולם ארץ ישראל וירושלים, אינם רק חזון מופשט, הם אינם רק "רוח". ארץ - היא רגבי אדמה, פרחים, עמקים הרים וגבעות. ארץ היא טבע. ביחסי הזוגיות של התנועה הצינית עם ארצה היו עליות ומורדות. מצד אחד הפרחת השממה - נטיעת עצים, ייבוש ביצות ופיתוח בקנה מידה היסטורי. מצד שני נזקים חסרי תקדים לטבע. התעשייה פגעה בצומח ובחי, ייבשה נחלים, והמטיילים כמעט הכחידו בעבר את כל פרחי הבר. כתב א.ד. גורדון: "האדם צריך לשוב אל המקום אשר יצא משם, הטבע, על מנת להיות

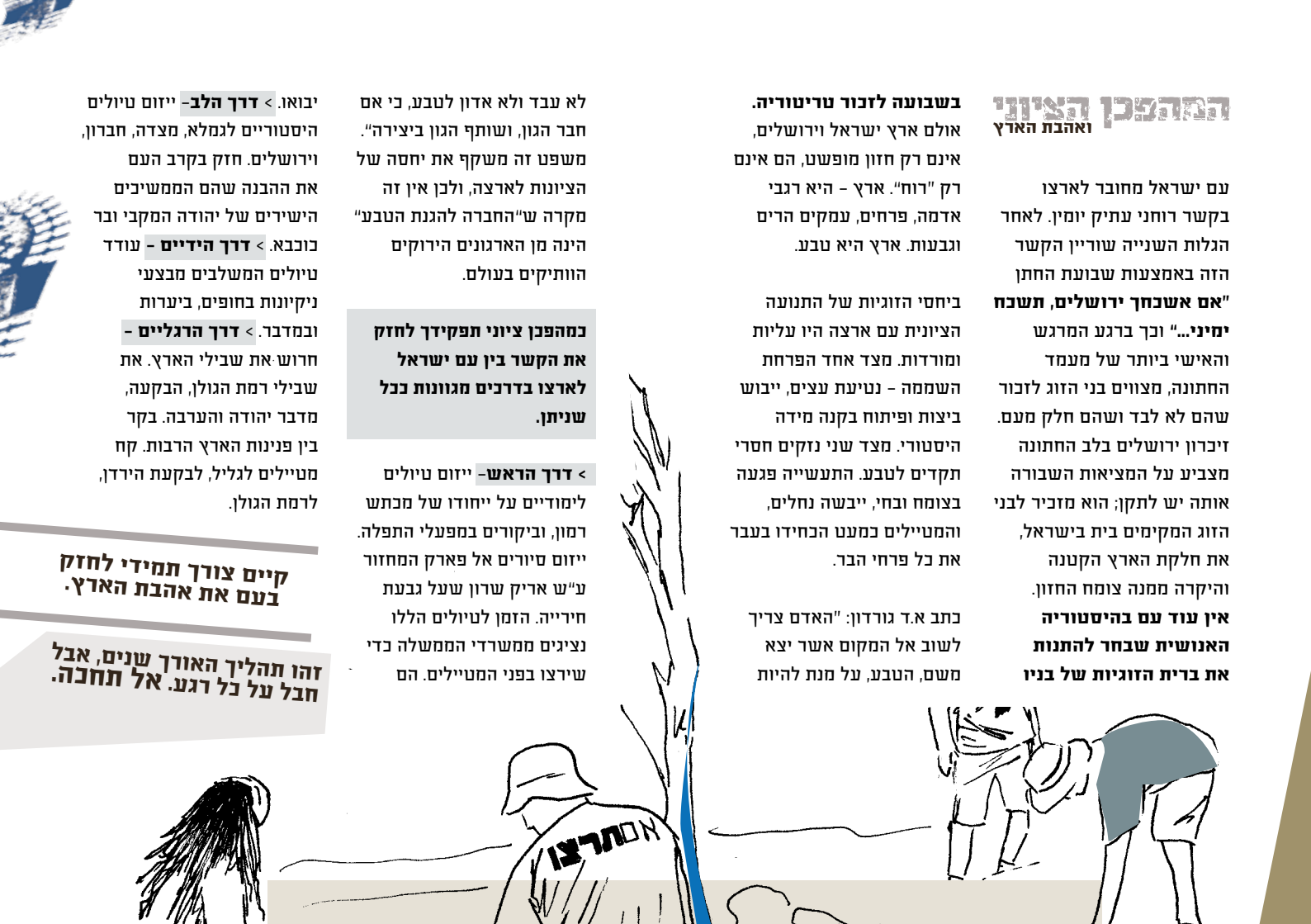
לא עבד ולא אדון לטבע, כי אם חבר הגון, ושותף הגון ביצירה". משפט זה משקף את יחסה של הציניות לארצה, ולכן אין זה מקרה ש"החברה להגנת הטבע" הינה מן הארגונים הירוקים הוותיקים בעולם.

כמהפכן ציוני תפקידך לחזק את הקשר בין עם ישראל לארצו בדרכים מגוונות ככל שניתן.

< דרך הראש - ייזום טיולים לימודיים על ייחודו של מכתש רמון, וביקורים במפעלי התפלה. ייזום סיורים אל פארק המחזור ע"ש אריק שרון שעל גבעת חירייה. הזמן לטיולים הללו נציגים ממשרדי הממשלה כדי שירצו בפני המטיילים. הם

יבואו. **< דרך הלב - ייזום טיולים היסטוריים לגמלא, מצדה, חברון, וירושלים. חזק בקרב העם את ההבנה שהם הממשיכים הישירים של יהודה המקבי ובר כוכבא. < דרך הידיים - עודד טיולים המשלבים מבצעי ניקיונות בחופים, ביערות ובמדבר. < דרך הרגליים - חרוש את שבילי הארץ. את שבילי רמת הגולן, הבקעה, מדבר יהודה והערבה. בקר בין פנינות הארץ הרבות. קח מטיילים לגליל, לבקעת הירדן, לרמת הגולן.**

קיים צורך תמידי לחזק בעם את אהבת הארץ. זהו תהליך האורך שנים, אבל חבל על כל רגע. אל תחכה.

המהפכן הציוני השליחות המנהיגותית

את "המדריך למהפכן הציוני" שאת שורותיו אתה קורא כעת, ניתן לתמצת במשפט אחד של אבשלום פיינברג, ממנהיגי ניל"י:

"אם האמן נאמין בעתידו, הן ידוע נדע ש"האחד" סוף סוף יגיע. ומכיוון שאין איש יכול לדעת אם לא הוא "האחד", חייב כל אחד להעז ולנסות."

זאת אינה אנדה, גם לא עלילת שווא. האנשים המעוניינים לבטל את מדינת ישראל כמדינת הלאום של העם היהודי נחושים מאד. יש להם משאבים, קשרים במקומות הנכונים ומימון בינלאומי. הם נפגשים בימים

וזוממים בלילות. כסף מסנוור עיני צדיקים.

אזרחי ישראל תומכים ברובם המוחלט בצבינה היהודי-דמוקרטי של מדינתם, אך עשרה ארגונים במימון זר יכולים להסב יותר נזק למדינה ממאה אלף איש שכל פעילותם הציונית מסתכמת בלחיצת "לייק" בפייסבוק.

זה הזמן למהפכה ציונית

שנייה. הראשונה החזירה את עם ישראל לארצו מ-70 גלויות והחייטה את שפת הקודש. תפקידה של המהפכה השנייה היא להחזיר את העם היהודי שבארצו אל התרבות והערך היהודי המקורי, כלומר- הריבוני והעצמאי. אנו נצליח בכך רק אם

יהודים מכל השכבות, הגילאים, ומכל מקצועות המשק יבינו שחלקם ברנסנס היהודי הפלאי המתרחש בימינו- הוא עצום ותלוי בכל אחת ואחד מאיתנו.

לכן אם אתה תלמיד או סטודנט, יש לך הזדמנות להשפיע מבפנים על מערכת החינוך והאקדמיה. אם אתה מורה או מדריך, יש לך הזדמנות להקנות ערכים ולעורר השראה בקרב מאות אנשים. אם אתה אמן, ארכיטקט, נגר, חקלאי או DJ יש לך הזדמנות לעורר את הערכים הציוניים ולהקנות את הידע שיחזק את הבית הזה - בית ישראל. אין מקצוע ואין תחום שלא ניתן למנף אותו לידי פלטפורמה ערכית וציונית.

כתב כצנלסון- "חשיבות הדבר הפעם אינה בחידוש הרעיון, אלא בהגשמתו ואופן הגשמתו..." בדרך זו של **הגשמה אישית שום עוכר ישראל לא יצליח לבקע את**

חומות ירושלים הסימבוליות. וזה מתחיל בך. לכן אתה חייב לעשות מעשה ולא לוותר. אל תתעורר בגיל 80 ותרגיש שפספסת את ייעודך האמיתי בגלל חיי נוחיות רגועים.

היה למהפכן הציוני

מי היא תנועת "אם תרצו"?

< **אם תרצו** מאמינה בחידוש הציונות וחיזוק האמונה בצדקת הדרך של עם ישראל ומדינת ישראל. מתוך הבנה כי שום חברה אינה יכולה לשרוד ללא אמונה עמוקה בצדקת דרכה. < מטרתיה העיקריות של "**אם תרצו**" הן לפעול להתחדשות השיח, ההגות והאידיאולוגיה הציונית, להבטחת עתיד העם היהודי ומדינת ישראל ולקידום החברה הישראלית אל מול האתגרים שבפניה.

< **אם תרצו** פועלת להובלת **מהפכה ציונית שנייה**: בשיח האקדמי, התרבותי, החינוכי, התקשורתי והפוליטי במדינת ישראל.

< **אם תרצו** הוקמה בשנת 2006 לאחר מלחמת לבנון השנייה על-ידי אנשי רוח, סטודנטים ומילואימניקים, כתנועה חוץ פרלמנטרית הפועלת לחיזוק וקידום ערכי הציונות בישראל. < **אם תרצו** היא התנועה הציונית היחידה המבצעת הסברה למען ישראל והציונות- בתוך החברה הישראלית. < חלק מרכזי בפעילותה של "**אם תרצו**" הוא מאבק נגד תופעת הדה-לגיטימציה של מדינת ישראל ומתן מענה לתופעות פוסט ואנטי ציוניות. התנועה פועלת בהיקף ארצי. פועלים בתנועה כ-14 נציגויות בקמפוסים שונים וכן פעילים שאינם סטודנטים.

לינק סריקה

לפרטים והצטרפות:

אלון שוורצר - ראש אגף מדיניות
alon.s@imti.org.il

054-6650137